. . . wie menschlich sie Madonnen planen...
Р. М. Р і л ь к е.

1.

Під позолоту повечір'я — прозоріш синь.
Над містом сяє хмарний вирій — лунка глибінь.

Над містом шерех крил небесних, крик ластівок,
І, ніби по минулих веснах, мій легкий крок.

Так примиренно і так просто простує ніч.
На ликах Карлового Мосту відблиски свіч.

Тоді вщухає пломінь спраги — співуча мить! —
І вічність на камінні Праги ляга спочить.

2.

Літо росте й проростає крізь все, —
Ссуть коріння і пружаться віти,
Кожна квітка солодку ваготу несе,
Туго — персами воздуху — вітер.

Кров зелена кружляє по жилах рослин,
Людським тілом владає,— червона.
Всесвіт — храм, де копула блакитних глибин
Двиготить злотосоняшним дзвоном.

3.

Може, власне, в цім парку, мрійний юнак,
За ростом рослин слідкуючи тільки, —
Знаходив вічности тайний знак
Райнер-Марія Рільке.

Тануло небо, як віск голубий,
На листях тремтіли соняшні краплі,
Шепотіли крилами святі голуби
Про святі міраклі.

І глибоко внизу — срібний клекіт ріки, —
В кам'яних берегах пропливала Влтава,
А над Прагою сяяли сонцем віки,
Чатувала архангелом слава.

1926